

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 69/06-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. marca 2006 predbežne prerokoval sťažnosť M. R., B. B., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. H., B. B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Banská Bystrica vo veci vedenej pod sp. zn. 12 C 64/97 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. R. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 12. januára 2006 doručené podanie M. R., B. B., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. H., B. B., ktoré bolo označené ako „*Ústavná sťažnosť vo veci porušenia základných práv a slobôd, ustanovených v čl. 48 ods. 2/ Ústavy Slovenskej republiky*“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) nečinnosťou

Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pri rozhodovaní o vzájomnom návrhu sťažovateľa (v konaní na všeobecnom súde odporcu) vo veci sp. zn. 12 C 64/97.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že žalobca A., a. s., B. B. (ďalej len „žalobca“), podal 18. decembra 1996 okresnému súdu proti sťažovateľovi návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie 340 419,40 Sk s príslušenstvom na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov. Okresný súd vydal vo veci platobný rozkaz sp. zn. 1 Rob 2046/96. Sťažovateľ podal proti tomuto platobnému rozkazu odpor a vec bola ďalej vedená na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 64/97. Dňa 19. júna 1997 podal sťažovateľ okresnému súdu vyjadrenie s protinávrhom, ktorým sa voči žalobcovi domáhal zaplatenia sumy 376 803 Sk z titulu bezdôvodného obohatenia a sumy 148 323 Sk z titulu náhrady škody.

Okresný súd rozhodol o nároku žalobcu čiastočným rozsudkom sp. zn. 12 C 64/97 z 23. apríla 2003, ktorým uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobcovi 340 419,40 Sk s príslušenstvom. Od právoplatnosti čiastočného rozsudku sa ďalšie konanie viedlo o protinávrhu sťažovateľa.

Okresný súd o protinávrhu rozhodol až na pojednávaní konanom 15. februára 2002 tak, že protinávrh pripustil. Rozhodol teda po uplynutí štyroch rokov a deviatich mesiacov. Z toho dôvodu výška úrokov prekročila samotnú žalovanú istinu. Podľa názoru sťažovateľa vec nebola natoľko náročná, aby okresný súd mal dôvod na tak neprimeraný čas na rozhodnutie o jeho protinávrhu. Okresný súd uznesením sp. zn. 12 C 64/97 z 10. júna 2005, ktoré podľa sťažovateľa nadobudlo právoplatnosť 15. júla 2005 (podľa zistenia ústavného súdu 15. augusta 2005, pozn.) schválil súdny zmier medzi žalobcom a žalovaným. Žalobca čiastočne uznal protinávrh sťažovateľa. Táto skutočnosť podľa sťažovateľa nepochybne nasvedčuje tomu, že protinávrh uplatnený v pôvodnom konaní bol dôvodný, a teda, ak by sa okresný súd zaoberal týmto protinávrhom neodkladne, celá prejednávaná vec by bola vyriešená spôsobom vyhovujúcim obojstranným stranám skôr, ako po takmer ôsmich rokoch. Tento stav mal zásadný dopad na nárast úrokov zo žalovanej istiny na oboch stranách, avšak výrazne znevýhodnil sťažovateľa v tom, že napriek plneniu na základe čiastočného

rozsudku nedošlo k zastaveniu nárastu úrokov, čo pre sťažovateľa znamenalo finančnú stratu vo výške 470 953 Sk.

Zo strany okresného súdu teda išlo, podľa tvrdení sťažovateľa, o neprimerané prietahy, pretože počas uvedených štyroch rokov a deviatich mesiacov nebol schopný rozhodnúť o tom, či vec vylúči na samostatné konanie, alebo či protinávrh posúdi v zmysle § 98 Občianskeho súdneho poriadku.

Sťažovateľ upresnil svoju sťažnosť v doplnení doručenom ústavnému súdu 16. marca 2006. Uviedol, že v priebehu konania nepodal sťažnosti na prietahy v konaní súdu podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov, resp. podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Podľa sťažovateľa podstata ústavnej sťažnosti nespočíva v tom, že by bol všeobecný súd úplne nečinný, uviedol však: *„Porušenie základného práva a slobody ustanovených v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR vidíme v tom, že okresný súd nerozhodol o vzájomnom návrhu - protinávrhu z 28. 4. 1997 bolo rozhodnuté až 15. februára 2002, hoci v tomto, takpovediac, medziobdobí súd uskutočnil niekoľko pojednávaní vo veci a tak v rámci pojednávania, ako aj mimo neho, mal procesne zákonným spôsobom rozhodnúť o vzájomnom návrhu v tom zmysle, že by ho pripustil (čo sa napokon stalo 15. februára 2002), alebo by ho vylúčil na samostatné konanie na základe § 97 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.“*

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„Nečinnosťou Okresného súdu Banská Bystrica v právnej veci vedenej pod sp. zn. 12 C 64/97-129 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa M. R., B. B. na plynulý a spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Ústavný súd SR podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 500.000,- Sk...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť na predbežnom prerokovaní uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti napáda prietahy v časti konania okresného súdu sp. zn. 12 C 64/97. V zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o inom zásahu dozvedieť. Sťažovateľ uvádza, že za obdobie nečinnosti a neefektívnosti považuje dobu od 28. apríla 1997 do 15. februára 2002. Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 12. januára 2006. Z uvedeného je úplne zrejmé, že sťažovateľ nepodal sťažnosť v ustanovenej lehote.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že napadnuté konanie sp. zn. 12 C 64/97 sa skončilo uznesením o schválení zmieru z 10. júna 2005, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15. júla 2005 (podľa zistenia ústavného súdu 15. augusta 2005, pozn.).

Ústavný súd pripomína, že účelom základného práva na prerokovanie veci v primeranej lehote súdom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba (účastník konania pred súdom) domáhajúca sa rozhodnutia. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu ústavne súladného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu. Vo veci sťažovateľa však došlo k odstráneniu stavu právnej neistoty, pretože jeho vec bola tak, ako to aj tvrdí vo svojej sťažnosti, právoplatne rozhodnutá (II. ÚS 134/02).

Ústavný súd nemôže v žiadnom prípade preskúmavať prierahy, nečinnosť alebo neefektívnosť v „mediobdobiach“ konaní, ktoré už sú právoplatne skončené.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako podanú oneskorene už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2006